

jeg maa sige lydige Tjener, men jeg vil da sige velvillige Herre; det var jo da muligt, at den nuværende Kultusminister kunde frembringe en anden Opfattelse af det foreliggende Spørgsmaal hos Universitetet, saa at det kunde komme til at tænke paa, at der kunde være enkelte Punkter i dets Ordning, som kunde sættes under Debat, og at der muligvis kunde tages fat paa den nye Fundats, som den foregaaende Kultusminister, maaste fat i Bevægelse her fra Rigsdagen, ønskede at skaffe Universitetet. Jeg tror, at det vilde være heldigt paa mange Maader. Der har saa ofte været Tale om, at der skulde være en Misstemning her i Thinget imod Universitetet. Det er mange Gange blevet udtalt, og Universitetet er høist uheldig blevet indviklet i den storpolitiske Debat; men paa den anden Side synes det mig, at Meget tyder paa, at der er en vis Misstemning og Mangel paa Smødekomen fra Universitetets Side ligeoverfor Rigsdagen. Det er sikkert, at det har været et Onske hos Rigsdagen, hos Folkethinget ialtsald, at samtidig med, at man traf Foranstaltning til en Lønningforbedring for Universitetet, skulde man begynde at tage fat paa Universitetets Ordning. Hertil siger Konfistorium uden videre: Det kommer Eder ikke ved, det ville vi ikke gøre det Allermindste ved. Det vil, tror jeg, virke saare uheldig paa den Sympathi, man ellers nok kunde være for et Lovforslag af denne Art. Det vilde være heldigt, om Universitetet kom til den Anskuelse, at det er et godt Princip: Sige for Sige, naar Benskab skal holdes.

Goos: Det glæder mig meget, at de Aktstykker, den ærede foregaaende Læser omtalte, nu ere blevne trykte, thi naar Thingets Medlemmer nu gjøre sig bekjendte med dem, ville de ganske upaatvivelig se, at mine Udtalelser angaaende denne Sag i denne Sal ere i Overensstemmelse med de Aktstykker, det ærede Medlem fremdrog. Hvad selve Karakteren og Betydningen af disse Aktstykker eller denne Brevvevling angaar, tror jeg ikke, at det ærede Medlem har Ret i at sige, at de fra Konfistoriums Side indeholdt en ubarmhjertig Afvisning af de Planer, som den daværende høitærede Kultusminister havde. Det vilde ogsaa være aldeles mærkværdigt, om dette var Tilfældet, siden den samme høitærede Minister ved Brevvevlingens Slutning, som ogsaa det ærede Medlem fremdrog, udtaler, at i det Væsentlige er det, som Konfistorium har udtalt, netop ogsaa hans Mening, og derfor bifalder han den Plan, som det har lagt for det Arbejde, der er Tale om. Det er altsaa særdeles langt fra, at den daværende høitærede Minister, som det ærede Medlem mente — jeg veed ikke, med hvilken Ret — stod paa en noget spændt Fod med Konfistorium og Universitetet, opfattede det som en Afvisning. Han opfattede det slet ikke som en Afvisning, og den senere Virksomhed, som Ministeren udfoldede

i denne Sag, forekommer det mig, er slet i fuldstændig Overensstemmelse med hans Tanker og Planer. Det, som der i Virkeligheden var Tale om fra Konfistoriums Side som Svare paa Ministerens første Skrivelse, var en Klaring af, hvad Sagen egentlig dreiede sig om, thi man kunde sige om den første Skrivelse, som kom til Konfistorium fra Ministeriets Side, at det syntes uklart, hvad der egentlig var Meningen, idet den nemlig talte ganske i Almindelighed om en ny Fundats uden at gjøre sig det klart eller drage de Grændser, som efter den da gjældende Retstilstand nødvendig maatte drages mellem de Universitetsanliggender, der vare Lovgivningsfager, og de Universitetsanliggender, der vare Administrationsfager. Af denne Forskjel følger nødvendig, at en fælles offentlig Akt, en Anordning eller Lov, en fælles, Akt omfattende Akt ikke kan gives, medmindre man vil oversføre Akt, hvad der er Lovgivningsfager, til Administrationen, eller omvendt Akt, hvad der efter den nugjældende Retstilstand er Administrationsfager, til Lovgivningen. Nu kan man have forskellige Meninger om, hvorvidt den nugjældende Ret drager Grændsen mellem, hvad der er Lovgivningsfager paa Universitetets Omraade, og hvad der er Administrationsfager; ganske rigtigt, men derom tror jeg ikke, noget Mennekte vil være i Tvivl, at ikke Akt, hvad der er Administrationsfager, fornuftigvis kan tænkes at gaa over til at være Lovgivningsfager, ligesom jeg heller ikke tror, at det nogetsteds i Verden er Tilfældet, at hele Universitetets Styrelse i forskellige Retninger med Hensyn til Examinering, Karakterernes Beregning, Graderne, Styrelsens Ordning i Detaillerne, skulde være en Lovgivningsfager. Det er derfor nødvendig, at det Første, man maatte sige, var: Der staar paa den ene Side en hel Række Anliggender, vedrørende Organisationen af Universitetet med Hensyn til dets Personale, dets hele Materiel, dets videnskabelige Apparat, vedrørende Lønningsspørgsmaal, Akt til Bevillinger hørende, der utvilsomt hører under Lovgivningsmagten, og saa paa den anden Side en hel Række Anliggender — og det er dem, hvis spredte, fragmentariske, uheldige Karakter før Dieblikket fremfalder et Savn — en stor Række administrative Spørgsmaal, som intet Mennekte kunde ville have henført under Lovgivningsmagten saaledes ganske i Almindelighed. Det er altsaa det Første, der maatte klæres. Det var os i Begyndelsen virkelig ikke klart, om det var yderligere Lovforslag om det videnskabelige Apparat, der ønskedes, eller om det var Arbejde med Hensyn til de administrative Anliggendes Ordning, der ønskedes. Nu er det forudsat som det Nærmestliggende, at det var det Sidste, nemlig en ny Ordning eller Samling af alle administrative Regulatorer, som Ministeriet tænkte paa, og det bekræftede sig, det viste sig, at det var det, Ministeren tænkte paa. Under den Forudsætning, at det var det, Mini-